

Zemlényi Attila

Matka lupuli

A FARKAS MENYASSZONYA

*Ötszázvalamennyi éve, aznap
jutott Karós Vlad uralomra –
mondta a román köztévé 91 őszén.
Kolozsváron ébredtünk, stop shop,
fizetős fuvar után, tápos undergroundok.
Kimondottan jó ómennek tűnt
egy borgói-hágói út előtt.*

Elhatároztuk ugyanis, hogy Bram Stoker
regénybeli útmutatása alapján
ellátogatunk Drakulához.

*Isten tudja, mért, Kunt Ernőhöz
is bementünk a múzeumba.
Nemigen értette szegény,
miként lett vámpírista.*

De vittem The Exploited-kazettát,
diktafont, két csík tigris,
lódózis köhögéscsillapítót,
Búza téri, *originál Rambó-kést*,
meg kipucoltam a surranóm.
Szóval a magam részéről
felkészültem a találkozásra.
Így volt ezzel Pista is, Dávid is.

Folyamatosan jelek kísérték:
a Matyi téri Misi templom freskói,
gótikájának démonarca.
Fenyegető felhősziluettek,
baljós árnyak az éjjeli
emeletes kupéban Bukovinába.

Az volt a terv, eljutunk a fészekig,
aztán itt-ott megvágjuk magunkat
éjfélkor, hogy előcsalogassuk...

Besztercéig vonaton, majd
átnyergeltünk szekérstoppra.

Az útba eső falvakban megálltunk,
 mindegyik pálinkafőzdénél
 – ismeritek az űrmértéket –,
 öt után Pista hajtotta a lovakat:
 Gyí csak Csillag, baszod Ráró!

Remek hangulatban értünk
 alkonyattájt a hágó aljához.
 Esztenás mező csillogott
 a koraesti, deres holdfényben.
 Már farkasként üvöltöttünk,
 mint az éjszaka gyermekei.

*Kérjétek és adatik nektek,
 keressetek és találtok.*

Gyorsan meg is jött a válasz,
 távoli, elnyújtott vonítás
 sőpört végig a völgyön.

Tüzet raktunk, szalonnáztunk,
 mikor – mit ad Isten, varázsütésre –
 megjelent egy ősz öregember.
Bunő szeárával köszönt, illőn,
jó estét szerelemmel fogadtam.
 Pista késhegyről katonával kínálta.
 Nem maradt adós, ő is csalt minket.
 Fatálca volt a nyakába akasztva,
 amin különböző növények gyökerei,
 kenetei, olajai, gyantás golyócskái
 kellették maguk a zsebláma fényénél.

Hát ez a helyi Szabó Gyuri bácsi,
 gondolkodtam pozitívan,
 nem is tételezve, hogy egy
 sárkányfűárus démonnal van dolgunk.
 Tétován böktem egy kupac valamire.
 Mire farkasmosollyal válaszolt.
Matka lupului, mát-ká lu-pu-lui –
 rágta számba a portéka nevét.
 Nem teljesen voltam otthon
 a román növényrendszertanban,
 jutányos áron megvettük végromlásunk.

Vampire state building! – rikkantottam
 büszkén nyelvi leleményemre,

Pista meg azt, *gyáva gépnek úgy sincs,*
asztán: Isten-Isten! Húzóra benyeltük
a családi gyufányi ördöggökeret,
keverve deci szilvóriummal.

Nem rögtön jött a kozmikus vákuum.
Emberünk eltűnt, szépen vele ment
erdő, parázs, esztenás mező és jószerivel
az ismert világegyetem nagy része.
Legtovább az Orion övébe csimpaszkodtam
szemeim mind a tíz körmével,
mielőtt a monumentális,
ragadozó feketébe zuhantam –
Pista is, Dávid is.

Bunö Szeárááá! –
söpört át a Klaus Kinskitől
ismert, rekedt hang a völgyön.
Megtaláltuk, amit kerestünk.
Kinski Batman-szerkóban volt,
és szárnyozdítás nélkül
vitorlázott a sötétlila égen.
Földbe gyökereztem, teljesen
lefagyva vártam, hogy lecsapjon,
belém mélyessze óriási metszőfogait.
Zuhanórepülésbe kezdett,
lehunytam mindhárom szemem,
átadva magam a balsorsnak.

Alig bírtunk felkelni reggel.
Az esztenás mező harmatozott,
annyi vizet ittunk, mintha
átkeltünk volna egy sivatagon.

Később vándorcigányokba botlottunk.
A mátriárka jósolt is, tejért, páleszért.
Látta a szememben, mondta is rögtön:
Draga prietene, ott forog a szemedbe,
hol jártál az éjjel. Bárányka,
ne menj oda többé – azt mondja –,
ha kedves neked az élet,
mert nem vőlegény leszel,
hanem vérmenyasszony,
mégpedig a farkas piros menyasszonya.

Mindezt cigányról románra,
románról angolra, angolról magyarra.
Itt ez az angolna elsiklik, most balra.
Tanulság, kisfiam: Ne légy vértanú,
de ne legyél beszarva! Ne menjél
csak úgy románból magyarba,
emerre-amarra, felrázva-kavarva.

Tóth Kinga

Kunhalom

I.

a kunhalmokon lakó remetek porból építenek házat
faforgácsot fújnak a sátortartó pillérekbe
a homok dunsztot kap ahogy a megvizesedett agyag
előbb felporzik eláll tiltakozása és megtöpped
örökké tartó gerendává változik

örökgerendákból ácsolják a tetőfedők az állványzatot
zöldre festik a kiégett fenyőket három tujám fött ki
a nyári szárazságban tetőgerendára állítottam ki őket
egy másik szobanövény is kiszárította magát ahogy
erre megfőnek a macskák is partra vetett halként tádogok
az alföldi homokban szökőkutakba mászom átnedvesedni
fazékban párolódnak a szerveim tetőtéri műtermemben
vizes lepedőkbe csavarom magam programozom a szívem
lassabban verj csapd be magad hűvös árnyékban vagy

a tetőablak gyerekkorom nagyítólencséje ezzel ölték meg a fiúk
a békákat ezzel égették ki a giliszták szelvényeit
falkában tekerednek felszabadultan keresik egymást magukat

II.

a népmesében a hegyláb lánya és a homokember találkoznak
és beszédbe elegyednek hogy hol éljenek együtt majd a hegyláb lány
a pusztára költözik nedves krémekkel kenegeti magát hidropakolást
terít az arcára folyton szomjasan keresi az ivókat hozatja
a tetőre a zsugorvizet magába építi a mikroplasztikot elfelejtette
a könnyezést zárja magába a vizet nem eredhet [meg az eső]
nem engedheti a földbe nedvességeit a szomjas gyökerek